

ROMAN SMUTNÝ

VLASTIMIL PETRŽELA

A black and white portrait of Vlastimil Petržela, a middle-aged man with short, dark hair, wearing glasses and a striped shirt. He is resting his chin on his hand, looking thoughtfully towards the camera. The background is a plain, light grey.

VLASTIMIL PETRŽELA

VZLETY A PÁDY

Vlastimil Petržela:

Vzlety a pády

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Roman Smutný, Vlastimil Petržela
Vlastimil Petržela: Vzlety a pády – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Roman Smutný / Vlastimil Petržela

VLASTIMIL PETRŽELA

VZLETY A PÁDY

Obsah

Předmluva /7

KAPITOLA 1 /11

KAPITOLA 2 Sigma Olomouc (1978–1980) /20

KAPITOLA 3 RH Cheb (1981) /27

KAPITOLA 4 Mistrovství světa ve Španělsku 1982 /34

KAPITOLA 5 Slavia Praha (1982–1985) /41

Rozhovor s Milanem Máčalou /57

KAPITOLA 6 Slavia Praha – trenér (1986–1992) /64

KAPITOLA 7 Slovan Liberec (1992–1995) /92

KAPITOLA 8 Sparta Praha (1996) /106

KAPITOLA 9 Bohemians Praha (1996–2002) /120

Kandidát na trenéra reprezentace ČR (2001) /141

KAPITOLA 10 FK Mladá Boleslav (2002) /143

KAPITOLA 11 Zenit Petrohrad (2002–2006) /147

KAPITOLA 12 Sigma Olomouc (2006–2007) /197

KAPITOLA 13 Něžtčí Baku (2007) /215

KAPITOLA 14 O boji se závislostí (2008) /225

KAPITOLA 15 Viktoria Žižkov (2009–2010) /241

KAPITOLA 16 Zemplín Michalovce (2010–2012) /246

KAPITOLA 17 FC Graffin Vlašim (2014–2015) /262

KAPITOLA 18 Baník Ostrava (od 2016) /271

Stručný životopis Vlastimila Petržely /298

Předmluva

Zdá se mi, že žijeme v době přebujelé a zdravému selskému rozumu odporující politické korektnosti. Jak to tak vypadá, lidé už ji ale začínají mít plné zuby. Události posledního roku naznačují, že této ideologii zvoní hrana. Myslím, že to je dobře. Politická korektnost vyprodukovala mimo jiné nešvary i generaci lidí, z nichž se mnozí bojí vyslovit vlastní názor a stát si za ním. Jejím důsledkem je koneckonců současná politická garnitura celého západního světa, ve které člověk téměř nezavadí o autentickou ryzí osobnost s jedinečným a zapamatovatelným charismatickým projevem. V USA i z tohoto důvodu nedávno zvítězil srozumitelný, slaný a mastný, politicky nekorektní Donald Trump. A vypadá to, že i v naší zemi voliči v nadcházejících volbách vystaví nemilosrdný pokyn „střídáme“ těm, kteří nejen svým vzhledem, ale bohužel i chováním spíše než respektuhodnou a silnou osobnost připomínají postavičku „ňoumy“ Hurvínka.

Vlastimil Petržela je jiný. Patří mezi ty, kteří jasný názor jednoduše mají, jednak – což je neméně důležité – se jej nebojí říkat nahlas bez ohledu na to, jaké reakce vyvolá. Klíčové je v tomto případě sloveso *nebát se*. Z Vlastimila Petržely cítím, že se nebojí. Nikoho a ničeho. To je jeden z důvodů, proč si ho vážím. Poprvé jsem tohoto svérázného muže na vlastní oči viděl na tiskové konferenci Sigmy Olomouc na sklonku léta 2006. Jiří Kubíček jej představoval jako nového trenéra týmu na ponižujícím posledním místě tabulky. Taky si vzpomínám na místy ohlušující ticho. To když mnozí kolegové úžasem zapomínali, že mají psát. Proč? Protože začal mluvit Vlastimil Petržela. Tak, jak má ve zvyku – tedy na rovinu, bez obalu, politicky nekorekt-

ně, místy hodně ostře; jedním slovem osobitě. A mně, sběrateli a vypravěči osudů zajímavých lidí, v tu chvíli intuice řekla: je to tu zase. Sigma bude mít po tříměsíčním nešťastném omylu na lavičce opět osobnost a kouče, se kterým nebude nuda. A nuda během následujících měsíců opravdu nebyla...

Na jaře 2011 mi tatáž intuice našeptala, ať napíšu knížku o Vlastislavu Marečkovi. Napsal jsem ji a splnil si sen tak velký, že o něm moje podvědomí ani nemělo odvalu snít. Druhou senzací a velkým uskutečněným přáním, tentokrát vědomě vysněným, pro mě byla knížka s Petrem Uličným. S jídlem ale rostete chuť. Zatoužil jsem ulovit další zajímavé jméno – Vlastimila Petrželu. Dlouho se mi nedařilo se k němu dostat. Jenže nemám v povaze se svých ambicí vzdávat, a osud mi proto pomohl. Když jsem začal psát dosud stále nevydanou knihu s Františkem Zlámallem, zjistil jsem, že tento skvělý a čistý člověk je s panem Petrželou kamarád. Jednoho dne jsem Františkovi řekl o svém záměru. „S Vlastou by to byla pecka,“ rozsvítily se bývalému špičkovému brankáři oči. Neváhal, jako muž činu vytáhl mobil a svému kamarádovi zavolał: „Vlasto, mám tady Romana Smutného a on o tobě pořád mluví, že by s tebou chtěl napsat knížku. Udělej to pro něho,“ začal mu pronikavě promlouvat do duše. Chtěl bych Ti, Františku, moc poděkovat. I ty máš na této knížce velkou zásluhu.

Vlastimila Petrželu jsem si velmi rychle oblíbil. Stejně jako Ostravu, kde tato kniha vznikla a která je stejně rázovitá a svérázná jako muž, jenž do ní na konci roku 2015 přišel, aby vdechl uzdravující doušek vzduchu do plic umírajícímu pacientovi, bez něhož by Ostrava ztratila své srdce – Baníku Ostrava. Po každém rozhovoru jsem odjížděl do Olomouce a celou cestu jsem

se lehce usmíval. V hlavě mi doznávaly originální, vtipné, sarkastické i napínavé výroky a příběhy slavného trenéra, kterého vlastní pracovitost a trenérský um přivedly až k výšinám, kde není lidským bytostem souzeno se udržet. Tak se, jakoby na důkaz toho, že i v největším lidském štěstí se vždy skrývá zrno neštěstí, zřítíl do svého osobního očištění, ze kterého se ovšem dokázal jako jeden z mála vrátit zpět do plnohodnotného života a k fotbalu, který miluje. Tím se dostávám k druhému důvodu, proč před Vlastimilem Petrželou smekám. *Svůj ke svému.* Člověk přitahuje stejnorodé, jak říká jiný moudrý člověk, pan inženýr Červenka. Vlastimil Petržela je člověk ambiciózní, pracovitý, maximalistický a tvrdohlavě neústupný. Lidé, kteří mě znají, říkají, že mám podobné vlastnosti. Mám pocit, že pan Petržela je ve mně silou své osobnosti dokázal zintenzivnit. Půlrok, který jsem s tímto člověkem prožil, ve mně posílil pocit, že cesta, po níž kráčím, je správná. A to je moc důležitá věc. Tak se stalo, že jsem se během uplynulých šesti měsíců vybičoval k výměně dosluhující fabie za černou krasavici octavii. Neda-lo se jinak... Vlastimil Petržela mě nakazil tím, co z něj tryská: *Chtějte maximum. Makejte naplno. Usilujte vždycky, ve všem a za všech okolností o vítězství nebo o to nejlepší.* A mně zase došlo, jak obrovsky důležité je, jakými lidmi se člověk obklopuje, a jak to nevyhnutelně ovlivňuje jeho život.

Milí čtenáři, chtěl bych vám kromě dobrého počtení popřát, ať máte kolem sebe co nejvíc lidí, kteří ve vás probudí či pouze zvýrazní a podpoří to dobré a kvalitní, co v sobě máte. Co nejvíce opravdových lidí, jako je Vlastimil Petržela.

Roman Smutný

KAPITOLA 1

Pane Petrželo, vy jste se narodil v Prostějově, ale vyrůstal jste v Kralicích, je to tak?

Přesně tak. Jsem kluk z vesnice.

Čím byli vaši rodiče?

Máma byla dámská krejčová. Děkala celý život u pásu v OP Prostějov. Komunisti ji dokonce vyznamenali Řádem práce. Hrozně jsem se nasmál tomu, že ho dostala za výrobu kapes u kalhot. Přesně to totiž byla její úloha. Táta pracoval ve stavebnictví coby náměstek a nakonec skončil u nás na vesnici v JZD jako šéf přidružené stavební výroby.

Jak jste trávil dětské roky na vesnici?

Bydleli jsme v podnájmu, neměli jsme sprchu ani záchod. To všechno bylo na chodbě, kde jsme se o ně museli dělit s ostatními, což bylo něco příšerného. Měli jsme prakticky jen dvě místnosti, kuchyň a něco jako ložnici s obývacím dohromady. Když se naši chtěli dívat na televizi, tak jsme byli s bráchou za-

lezlí pod peřinou. Vlastně jsem ještě zažil i dobu, kdy televize nebyly. Když si ji nějaký bohatší člověk ve vsi koupil, tak jsme se k němu všichni chodili dívat na hokej. My kluci jsme dělali všechno možné. Lumpačili jsme, chodili jsme skákat ze stohů, honili zvěř. Když myslivci stříleli, tak jsme sbírali bažanty nebo zajíce. Jinak jsme mastili fotbal, kde se dalo. Třeba na malém hřištiátku u sokolovny. A když jsme nehráli fotbal, tak to byl hokej nebo bandy hokej. Později jsme začali stavět dům, protože v tom, v čem jsme bydleli, se už dál žít nedalo. Naši si na to museli vzít půjčku, na tehdejší dobu strašné prachy. Prakticky každý den jsme na stavbě museli makat.

Vy máte jednoho bratra?

Ano. O dva roky mladšího Josefa.

Přivedl vás někdo k fotbalu, nebo jste si k němu našel cestu sám?

Táta byl výborný fotbalista, aspoň jej tak označovali v naší vesnici. Já už si ho tak moc na hřišti nepamatuju, protože když ještě hrál, byl jsem velmi malý. Považovali ho ale za jednoho z nejlepších hráčů, kterého tam měli. Trošku jsem tedy asi zdědil geny po něm. Měl jsem také strejdu, který jezdil s nákladákem a bydlel ve vedlejší vesnici. Co je důležité, byl také aktivním fotbalistou a k fotbalu mě hodně vedl. Občas jsem s ním jezdil dívat se na zápasy a už jako desetiletý kluk jsem řídil nákladák nebo motorku. Pouštěl mě ke všemu, takže jsem díky němu brzy všechno uměl.

S fotbalem v Kralicích jste začal v sedmi letech...

Ono to tehdy dříve ani nešlo.

Na jakém postu jste hrál?

(Usměje se) Víte, jak to tehdy bylo? Ta kategorie se označovala jako žáci, ale hráli tam kluci, kterým bylo sedm, společně s těmi patnáctiletými. Já jsem se tam poprvé seznámil s tím, že borci mají chlupy mezi nohama. To pro mě byla novinka. Já byl v té době holátko. Nás mladé trenéři stavěli většinou někam na kraj, abychom tam moc nezavázeli, a byli jsme rádi, když jsme si za zápas dvakrát kopli. Když jsme jeli do Prostějova, dostávali jsme i sedmáct gólů. Někdy se mi podařilo dát jeden gól a prohráli jsme 15:1... Stopeři mě nepohlídali. Jak jsem rostl, získával jsem v týmu lepší a lepší pozici. A je fakt, že později jsem kategorie dost přeskakoval, až mě ve čtrnácti používali dokonce v mužích. Přeskočil jsem vlastně celý dorost.

Předpokládám, že to už vás to táhlo k útočení...

Jo, to už jsem hrával útočníka. Když jsem poznal, že jsem v týmu v podstatě nejlepší, tak jsem si i víc dovolil.

Měl jste nějaký vzor, který vás inspiroval?

To bylo těžké, protože jsme byli dost izolovaní, evropský fotbal jsme viděli málokdy, o tom světovém ani nemluví. V televizi jste sotva rozeznal postavy, jak byl špatný obraz, takže jsem spíše vzhlížel k našim fotbalistům, jako byl Pepa Masopust. Když náhodou hrál národák přátelák v Prostějově, tak jsem vzal kolo a jel jsem se na ně podívat. Naši mě hledali, mysleli si, že jsem se ztratil, a já jsem se jel přitom podívat na fotbal.

Jakou jste studoval střední školu?

Chtěl jsem jít na chemickou průmyslovku v Přerově, tam jsem se ale nedostal. To bylo tehdy nedostatkové zboží. Přijali

mě na gympl, ale to mě zase nebavilo, tak jsem nakonec přešel do Farmakonu do Olomouce, kde jsem se vyučil provozním chemikem. V posledním ročníku jsem přestoupil do Brna, na chemickou technologii textilu, což byla dost těžká škola, a tam jsem si dodělal maturitu.

V sedmnácti letech jste začal hrát za Prostějov. Za tehdejší Železářny?

Ne. V prvním zápase za muže jsme hráli v Bedihošti. Dařilo se mi, dal jsem nějaké góly a na tom zápase se byl podívat trenér ligového dorostu OP Prostějov. Tehdy ligový dorost v Železárnách ani nebyl. Tento trenér mě přesvědčoval, ať jdu k nim do OP, což chvíli trvalo, protože táta mě nechtěl pustit. Nakonec jsem tam ale odešel. Mými soupeři tehdy byli například nejlepší dorostenci z Ostravy, jmenovitě třeba Svatonský nebo Slaný. Skvělí fotbalisti. Tehdy mě začali využívat a měl jsem už i střídavé starty za muže. Kolikrát se stalo, že jsem v sobotu hrál zápas za dorost a v neděli za chlapy divizi. (Tehdejší třetí nejvyšší soutěž – pozn. aut.)

V roce 1974 vedla vaše cesta z OP Prostějov do Zbrojovky Brno...

Šel jsem do Zbrojovky, protože jsem přes týden neměl kde trénovat. Jezdil jsem akorát na zápasy a už to nebylo ono, byt' jsem stále byl nejlepší střelec v soutěži. Chodil jsem trénovat na První brněnskou na hnusnou žlutou škváru, kde se šíleně prášilo. Dojížděl jsem tam z internátu. Díky tomu, že jsem vedl tabulku střelců, si mě všimli ve Zbrojovce a tehdy mě oslovil pan Sezemský, který za mnou přijel na internát. Nevěděl jsem ani, kdo to je. Byl to napůl Rakušák, mluvil s přízvukem a v té době byl generálním sekretářem Zbrojovky.

Šel jste ve Zbrojovce rovnou do áčka?

Tam bylo tehdy hrozně moc peripetií, vše se strašně táhlo. Tenkrát se totiž přestupovalo za levou kopačku nebo za pravou kopačku, jenže můj táta měl představu, že bych měl za přestup dostat pět tisíc, nebo dokonce deset tisíc korun. Kvůli tomu se přestup protahoval, ale nakonec se uskutečnil a já jsem okamžitě naskočil do tréninku s áčkem.

Za tři sezony jste ale ve Zbrojovce nasbíral pouze třináct startů za áčko. Bylo těžké prosadit se do tehdejšího kádru, jehož útok dominovali hráči jako Kroupa, Jarůšek nebo Hajský?

To byli výborní hráči. Když jsem přišel, tak jsem zdravil „dobrý den“. V kabině tehdy byli ještě hráči jako Hrdlička nebo střední útočník Lichtnégl. Bylo to neskutečně silné mužstvo a já jsem do Brna už přicházel s tím, že budu hrát za juniorku u pana Harašty. Ta měla velice dobrou úroveň, strašně rád jsem tam chodil, takže se mi tam díky tomu i dařilo. Dával jsem spoustu gólů, díky čemuž si mě vytahovali do áčka aspoň jako náhradníka. Po trenérovi Havránkovi přišel v roce 1976 Pepa Masopust, který se ve mně trochu zhlédl a chtěl mě i stavět. Jenže kde? Já jsem byl typický hrotový útočník, ale přes vynikajícího reprezentanta Karla Kroupu, bylo těžké se na tento post dostat. Využívali mě na stranách, ale to nebyla moje parketa. Nebavilo mě to tam. Když jsem se stal trenérem, tak jsem díky této zkušenosti chápal své hráče, kteří mi říkali, že nechtějí hrát mimo svůj post. Stalo se mi to i v reprezentaci na Kypru. Tehdy vzali Čermáka a mě, tedy dva střední útočníky, a jeho dali na hrot a mě na křídlo. To bylo úplně zbytečné...

František Harašta

Pod trenérem Františkem Haraštou jste v juniorce hrával jakou soutěž?

Divizi. Tehdy měla velmi dobrou úroveň.

Trenér Harašta, to už je dnes legendární pojem. Tento brněnský patriot pomohl v kariéře spoustě hráčům a některé z nich inspiroval i k trenérské dráze. Jak na něj vzpomínáte?

Byl úspěšný a v Brně hodně oblíbený. Hlavně ve Zbrojovce. Měl tam i velké slovo, byť samozřejmě to hlavní měla fabrika, která klub vedla. Jak říkáte, spoustě hráčů pomohl. Na druhou stranu pokud viděl, že to někdo neumí, tak mu poradil, ať se na to vykašle. Já jsem ho měl rád a byl jsem mu vděčný, že jsem mohl hrát aspoň u něj v juniorce, když už ne v áčku. Důležité bylo i to, že jsem nedělal machra. V tom případě by se se mnou nemazlil.

Jak jste se cítil v kabině áčka, kde už se tehdy formovala kostra týmu, která v roce 1978 získala titul?

Souběžně se mnou přišel Hron (brankář – pozn. aut.), potom byla parta okolo Klimeše, Václavíčka, Pospece (obránce Pospíšil – pozn. aut.), Mikloše nebo Hamára. Pro mě to byli neskuteční fotbalisti. Hleděl jsem, co všechno umí. Zpočátku jsem jim vykal, protože jsem k nim měl neskutečný respekt. Byl to pro mě

úplně jiný svět a já byl rád, že tam s nimi můžu být a trénovat. Z mladší generace tam kromě mě byl i Míra Bureš, Jirka Hajský nebo Karel Jarůšek. Měli jsme tam svou partu. V té době jsem studoval vysokou školu, takže jsem měl tréninky značně omezené. Vyhovoval mi systém, kdy jsem v áčku trénoval a v béčku hrál.

Karel Kroupa byl už tehdy brněnská superhvězda...

Karel byl velice kamarádský kluk, který mě seznámil se spoustou vlivných a slavných lidí v Brně. Skamarádil jsem se díky němu s košíkáři Ádou Pospíšilem, Beránkem a dalšími kluky. Chodili jsme hrát fotbal a k nám se přidávali i někteří herci. Taky jsem poznal Ulrychovce (Hanu a Petra Ulrychovy) i další

Karel Kroupa

VIP osobnosti. Kája Kroupa mě hodně bral na diskotéky. Všude byl oblíbený. S každým to uměl a pro nás to byl bůh, protože měl mercedes.

Vážně?

No jo. My jsme ještě ani auta neměli a on a ještě Masopust měli mercedes.

V roce 1977 jste v Brně skončil a vrátil se na Hanou, do Železáren Prostějov. Proč?

To bylo spíše vynucené okolnostmi. Měl jsem holku z Prostějova a stalo se to, že jak jsem vždycky na konci týdne za ní jezdil, tak mi jednoho dne řekla, že je těhotná. Měla hrozně přísného tátu, který dělal personálního náměstka v Železárnách Prostějov, což byla v té době velká šajba, a zároveň byl předsedou železárenského fotbalového klubu. Takže zavelel, já samozřejmě nebyl zbabělec, že bych se k dítěti nehlásil, a tak jsem se oženil, v Prostějově jsme dostali byt a přestoupil jsem do týmu Železáren. Bydleli jsme kousek od stadionu a narodil se mi krásný kluk Tomáš, který mi dělá samou radost. Za prvního půlroku jsem stačil dát asi patnáct gólů a se zlínským Petrem Janečkou jsme se honili o titul krále střelců. V posledním zápase jsem dal pět branek. Cítil jsem se tam velmi dobře, ale díky tomu, že jsem hrál tak, jak jsem hrál, začal jsem dostávat nabídky z první ligy. Byl jsem pod strašným tlakem. Chtěly mě Vítkovice, ozval se Třinec, Baník Ostrava nebo Bohemka. Manželka z toho všeho byla nervózní, protože každý nám něco nabízel a všichni se předháněli. Nakonec se to vyřešilo samo. V Brně jsem totiž ještě ve Zbrojovce začal studovat vysokou školu a po odchodu do Brna

jsem nastoupil na stejnou školu, ale do Olomouce, kde jsem ji dodělal. Jednou jsme měli vojenské cvičení, jak tehdy bylo běžné. Vojíci si jednou za týden museli obléct uniformy a provádět příbhlé cvičení. Vždycky jsem se styděl, tak jsem přijel autem až na místo a teprve tam jsem si tu uniformu oblékal, protože autem jsem v těch hadrech jet nechtěl. A jednoho dne jsme zrovna měli výcvik v Olomouci za vysokoškolskými kolejemi. Učili jsme se vpravo v bok, vlevo v bok, když se tam objevil člověk a ptal se po mně. Byl to Milan Máčala. Zeptal se mě, jestli bych nechtěl jít hrát do Olomouce, když už sem stejně chodím do školy, a že o přestěhování by se postarali. To mě docela zaujalo.

Vy jste studoval pedagogickou fakultu. Jaký obor?

Zeměpis a tělocvik. V Brně ale tento obor nebyl, takže tam jsem původně studoval tělocvik v kombinaci s chemií.

KAPITOLA 2

Sigma Olomouc (1978–1980)

Olomouc ale v době, kdy vás oslovil Milan Máčala, trénoval Karel Brückner.

A Milan Máčala mu dělal asistenta. Karel moc na nějaké domlouvání nebyl, tak jej tím pověřil. Milan Máčala byl spíše pedant a na nás trošku přísnější. Taky byl velmi spolehlivý a férový chlap. Hned napoprvé mě přemluvil. Mě na tom lákalo i to, že bychom se odstěhovali z Prostějova, protože jsem tam měl tchána, který na mě dohlížel. Šel jsem ze školy a viděl jsem jeho šestsettrojku, jak tam stála, i s řidičem. Naivně jsem si myslel, že když se odstěhujeme, tak se těchto každodenních návštěv zbavím, ale on potom jezdil i do Olomouce.

Přišel jste do Sigmy, kde tehdy v kabině seděli hráči jako Vít, Kučerňák, Šišma, Uličný, Navrátil, Beneš, Chladil, Tichý, Čížek, Matuška nebo Fiala. Byla to parta, která se do Olomouce nasbírala z okolních klubů a v roce 1982 vykopala ligu...

Samozřejmě. My jsme se většinou už znali. S Láďou Kučerňákem jsem byl v Brně, kde byl ve stejné pozici jako já. V Olomouci byla tehdy fantastická parta. Na to nezapomenu do konce života. Drželi jsme při sobě a taky jsme hráli nádherný fotbal. Vzpomínám na geniálního útočníka, dnes už bohužel nebožtíka Pavla Beneše, který mi z křídla předkládal výborné balony. Od něj jsem to měl jako na talíři. Láďa Šišma se kvůli mně přesunul na levou stranu a za sebou jsme měli super kluky Honzu Chladila, fenomenálního záložníka Jirku Navrátila, který měl dvoje plíce, jezdil celý zápas a snad ani jednou neztratil balon. Byl to výborný tým.

Ladislav Kučerňák

Hráli jste i. fotbalovou ligu, tedy druhou nejvyšší soutěž. V sezóně 1978/79 jste skončili třetí a o rok později opět na bronzové příčce. Nemrzelo vás, že jste nezažili historický postup v roce 1982?

To bylo jako v Brně. Odešel jsem a za rok byli mistři. To samé v Olomouci. Odešel jsem a za rok nato postoupili. Už za mě to mužstvo bylo tak kvalitní, že by mělo na postup, jenže chtělo to také nějakého silného sponzora a to se podařilo až s Moravskými železárnami, které později přišly s Jardou Gajdou. V té době to byl mladý kluk, kterého v Železárnách pověřili řízením klubu. Když říkám, že už v době, kdy jsem tam byl já, bylo mužstvo ligové, můžu to doložit i tím, že v pohárových utkáních jsme

doma dávali běžně dardy ligovým celkům. Brno jsme vyřadili 3:0, Cheb taky dostal 3:0. Problém byl v tom, že jsem měl dodělanou školu, tak mě začali tahat na vojnu.

Chtěl bych se zastavit u trenéra Brücknera. Ladislav Kučerňák nedávno vzpomínal, že ve své době přinesl spoustu novinek. Byl to pro vás v té době nejlepší a nejpokrokovější trenér, kterého jste do té doby zažil?

Já jsem to tak neviděl. Mě bavily jeho tréninky, protože se hodně hrálo s míčem. Většinou to bylo tak, že si Brückner vybral jedno mužstvo, Máčala druhé a mastili jsme to na dvou pláčkách. Novátorského si ale nic nepamatuju. Nevím, odkud to Láďa vzal. Je fakt, že Karel si potrpěl na standardky – i díky tomu, že byl projektant. V práci se asi nudil, tak tam vymýšlel, jak by měl vypadat areál a hřiště. Dělal si takové nákresy a tím se bavil. Byl chytrý, to každopádně. V té době byl spíš náš parták než trenér. Hrál s námi i karty a pil víno, což se nelíbilo Máčalovi, který byl Karlův protipól. Nepil, o všechno se staral, a když Karel někde uletěl, tak na něj byl našťvaný. V té době dělal Karel s Milanem společně trenérskou jedničku, takže kolikrát i na celý týden odjeli. My jsme tam zůstali týden sami jen se Spáčilem (tehdejší vedoucí funkcionář klubu – *pozn. aut.*), který vždycky přišel, řekl tři slova a my už jsme trénink odtrénovali sami. Moje štěstí bylo, že jsem ještě v Prostějově zažil trenéra Zachara, ale ne toho, o kterém se píší ty různé historky. To byl takový atlet, který nás tak honil po horách, že jsem dostal zápal do obou lýtek. Nemohl jsem vůbec chodit, tak mě vozili na prasečích kolečkách. Jak to přestalo bolet, tak jsem měl najednou takovou sílu, že jsem potom zažil ten zázračný půlrok, kdy mě na hřišti

nikdo nedohnal. Byl jsem na tom dobře sprintersky, a navíc jsem studoval tělocvik. Později se mi to vše zúročilo. Zpětně musím říct, že nejvíc mi v kariéře dali ti trenéři, kteří na mě byli přísní a přinutili mě, abych se vymáčknu. V Sigmě si v té době spousta lidí začala na Karla Brücknera stěžovat, protože dost pil. Večer po zápase jsme chodili na takové dýchánky, bývaly tam i ženské a právě s nimi došlo jednou k problémům, protože Karel byl dost družný. Hlavně když se opil. Všechno se tam rozhádalo. Druhý den si mě zavolali na výbor a zeptali se mě na rovinu: Brückner, nebo Máčala? A já jsem řekl Máčala. Další den přišli a oznámili nám, že Brückner končí. Jenže já to už v tu dobu věděl. V noci u mě totiž někdo zvonil, a když jsem otevřel, tak mi do bytu vpadl opilý Karel Brückner. Řekl mi, že jsem ho zničil, že neví, co teď bude dělat, a taky že mu musím pomoci. Nakonec zakotvil coby trenér v Prostějově u mého tchána a teprve tehdy nastartoval tu svoji velkou dráhu. Trenérem Olomouce se stal Milan Máčala a s ním to šlo nahoru jako raketa. Byl to perfektní odborník a puntičkář snad na všechno. U hráčů měl neskutečný respekt. Tím ale nechci říct, že by Karel byl špatný trenér. Naopak. Fotbalu rozuměl, což koneckonců v závěru své kariéry dokázal. V mládí byl ale hodně světácký a svůj.

Je z vás cítit, že jste si více oblíbil Milana Máčalu...

To rozhodně. Ovšem určitě není pravda, že bych Karla neměl rád. To ne. I přesto, že byl jediným trenérem v mé kariéře, který mě posadil na lavičku, ba co víc, dokonce mi udělal dvojí střídání. Nebo přišli kluci z první ligy, jako Jirka Jiskra nebo další, ale Karel je ve třetí minutě vyhnal ze hřiště a úplně je psychicky zničil. To byla jeho specialita. Mně to dvojí střídání udělal v Benešově. Dal

Sigma v roce 1978 s trenéry Brücknerem a Máčalou

mě tam během zápasu a za dvacet minut mě vystřídal, což byla potupa největšího kalibru. Myslel jsem, že ho zabiju. Máčala mě musel držet, jinak bych se těžko ovládl. V dalším zápase mě postavil do základu, já dal dva góly, vyhráli jsme 4:1 a po zápase se smál, že mě správně vyhecovaal. Všichni jsme ale věděli, že fotbalu rozumí. Jediným problémem u něj bylo to jeho pití. Karel jednou přijel ze školy, opilý jak doga, vytáhl si mě a do osmi hodin mě nutil kopat nějaký hrozně složitý kop. Když už pomalu nebylo vidět, začal jsem být dost otrávený, až jsem to nevydržel a řekl mu: „Karle, víš co? Já už na to seru a jdu domů.“ Pak na druhý den přišel a udělal nám všem super trénink. Sledoval moderní prvky, třeba z Ajaxu Amsterdam. Záleželo mu na tom, abychom uměli třeba skrytou přihrávku. To měl možná na mysli Láďa Kučernák. Já je měl rád oba. Karla i Milana. A i oni se mají rádi. Spoustu toho zažili.

Vy jste zaslechl nějaký příběh?

Spoustu. Oni dva a ještě Olda Novák, bývalý šéf Baníku, to byla trojka. Jednou jeli vlakem na zkoušky a celý den se v tom

vlak u učili. Olda s Máčalou byli celí vyklepaní a Karel si dal pivo a většinu cesty prochrápal. Před Prahou se probudil a zeptal se jich: „Co jste to tady říkali? Ta superkompenzace, co to je?“ Tak mu to jeden z nich vysvětlil, šli na zkoušky a Milan s Oldou si říkali, že Karel určitě vyletí. Jenže chvíli na to Karel vyšel celý vysmátý. „Co jsi dostal,“ byli oba zvědaví. „No přece tu superkompenzaci,“ dorazila je jeho odpověď. To byl celý on. V té době byl mladý, dnes už je pochopitelně jiný.

Co vám oba tito velcí trenéři dali do vaší trenéřské kariéry?

Naučili mě, že trenér se nesmí bát. Třeba dát důvěru hodně mladým klukům. To dělám celý život.

Patřil jste do party karbaníků kolem Jiřího Navrátila, Petra Uličného a spol.?

Jo. Chodili jsme hrát do Zenitu na novém povelském sídlišti, poblíž kterého jsme skoro všichni bydleli. Já jsem bydlel úplně pod střechou, v osmém patře. Když nejeli výtahy, tak to byla lahubka.

Prohrávaly se tehdy v kartách velké peníze? Třeba Petr Uličný vzpomínal na to, že někdy nebyl problém prohrát celou výplatu...

Hmm, tak Petr byl taková kavka, ten prohrával dost.

A vy jste spíš prohrával, nebo vyhrával?

Já jsem na tom byl tak průměrně. Rozhodně ne tak špatně, abych si musel půjčovat prachy jako Peťa nebo Zdeněk Čížek. (Směje se) Jirka Navrátil nás obíral všechny, jak se mu zachtělo. Nejlepší v kartách byl ovšem Karel Brückner. Ten nás obral

vždycky úplně všechny. Karel nás celý den honil v dvoufázových trénincích a večer nás ještě obral v kartách, takže jsme z toho nemohli spát. Potom jel do Přerova do hospody, ale ráno jako první skákal kolem hotelu a dělal rozcvičku. Proto jsme mu říkali nezmar.

Jaké jste měl v této době auto?

Od Sigmy jsem dostal za přestup novou Škodu 105 S. Jenže jsem s ní odjel, aniž jsem měl řidičák (*vybuchne smíchy*). Řídit jsem už ale uměl. Dojel jsem s tím domů, ale když jsem chtěl večer jet ukázat auto do Prostějova svým rodičům a rodičům mé ženy, tak vznikl problém, protože mezitím zaparkovalo přede mnou i za mnou auto a já jsem vůbec nevěděl, jak s tím vyjet. To byl totálně neřešitelný problém a kabaret. Tato škodovka se mnou potom absolvovala i vojnu v Chebu.

KAPITOLA 3

RH Cheb (1981)

V lednu 1981 jste odešel na vojnu do Rudé hvězdy Cheb? Nakolik byla vojna pro profesionálního fotbalistu jiná než pro ostatní?

Díky vojenským cvičením, která jsem absolvoval na vejšce, už jsem měl z vojny odmazaný jeden rok. Věděl jsem tedy, že půjdu jen na rok, takže mě to nijak netížilo. Přetahovaly se o mě dvě Dukly a nakonec jsem skočil v Chebu, což bylo šťastné rozhodnutí. Měl jsem tam spoustu kamarádů a trenéra Jirku Lopatu, který mi vyhovoval, byť to byl trenér, jenž nám neodpustil vůbec nic. Sešla se tam bezvadná parta. I život tam byl pohodový, s vojnou to nemělo nic společného.

Ale základní vstupní příjímač jste musel absolvovat, nebo ne?

Hned po příjezdu na nádraží mi řekli, ať jdu rovnou na vilu. Vůbec jsem nevěděl, co to je vila, tak jsem se ptal po kasárnách. Řekli mi, že jsem bigoš. „Já nejsem bigoš, já jsem fotbalista,“ odpověděl jsem jim. Tak mě poslali do jiných kasáren a tam mě přijali drsným, až nechutným způsobem.

Co vám provedli?

Přivedli mě na pokoj, kde bylo asi dvacet postelí, a řekli mi: „Tenhle má noční, tak si můžeš zatím lehnout do jeho postele.“ Před večerí jsem nedostal ani ešus, ani lžičku, tak jsem to snědl doslova rukama. Ostatní vojáci mě oslovovali špagáte. Tak se říkalo těm, kteří šli na vojnu jen na rok a už měli nějakou šarži. Strávil jsem tam tedy noc, ale nemůžu říct, že jsem přespal. Spát v něčí posteli, to bylo něco nechutného. Ani jsem se nesvlíkal. Naštěstí si pro mě ráno přijel jeden chlap, vedoucí mužstva, a odvezl mě na tu vilu, kde jsem měl být hned od začátku. Tam už to bylo něco úplně jiného.

Proč se tomu říkalo vila?

Byla to opravdu velká vila, kousek od města za řekou.

Takže jste byl mimo klasická kasárna?

Já jsem v kasárnách vůbec nebyl. S výjimkou té první noci.

Co bylo dál?

Na vile jsem se setkal s panem Veverkou, šéfem Rudé hvězdy, i s trenérem Lopatou a jeho asistentem Frantou Plassem, který se na mě jezdil dívat a do Chebu mě hodně chtěl. Hned ten den jsem se zapojil do tréninku. Ukázali mi, kde budu spát. Tady už nebyly pokoje pro dvacet lidí, ale jen pro čtyři. Byla tam samá esa. Luďa Mikloško, Jarďa Šilhavý, vedle byl Pepa Chovanec s Láďou Hruškou. Večer jsme chodili na pivo.

Hmm. Takže co to mělo vlastně společného s vojnou kromě toho, že se to tak na papíře tvářilo?

V podstatě to, že jsme měli hodnosti, já jsem se hned stal velitelem čety. Udělali ze mě poručíka. Kluci byli moji vojáci. Když nás někde chytla lítačka, tak přišli za mnou s tím, že to jsou moji vojáci. Ožralí. My jsme totiž chodili večer ven, i když se nesmělo. Takový tam byl život.

Museli jste dostat opuštěný na cestu domů?

Ne. Když jsme chtěli jet domů, tak jsme jeli. Já jsem si tam přivezl i své auto. Po zápase jsem řekl trenérovi, že bych chtěl jet domů, naložil jsem kluky, kteří byli z Moravy, a jeli jsme. Kluky jsem potom rozvezl po vesnicích, kde bydleli.

Jozef Chovanec

Jiří Lopata, dlouholetý trenér RH Cheb (zcela vlevo)

Patřil mezi vaše kamarády i Jozef Chovanec?

Pro mě byl velký kamarád. Ostatní ho ale vnímali jako namyšleného. Působil dojmem, že si myslí, že je něco víc než ostatní. Moc kamarádů tam neměl. Zamiloval se tam do manželky jednoho spoluhráče, a dokonce mu ji i odvedl. Ani nevím, jestli s ní zůstal. Já jsem Pepu zpočátku dost buzeroval, ale potom jsme se skamarádili. Pochopil jsem, že holt má takovou povýšenou povahu, že se nechce s každým zahazovat a myslí si, že je něco víc. Snažil jsem se mu vysvětlit, že to je blbost.

Na jaře 1981 jste došli až do čtvrtfinále domácího poháru. Vy jste dal během jara pět ligových gólů...

Já jsem tam měl velmi úspěšné působení. Dokonce jsme hráli i Intertoto. Jezdili jsme hodně ven. Byli jsme v Dánsku nebo

ve Švédsku. Byly to krásné zájezdy. Vždy s námi jel nějaký estébák, který se s námi chtěl kamarádit, a místo aby nás hlídal, tak chodil na pornofilmy, kde sedával v první řadě. Místo aby nás varoval před kapitalistickým zbožím, tak se v něm přehraboval a sám jej kupoval. To byly výpravy. Hodně jsme létali policejním speciálem, ale někdy i linkou. Z Chebu se vůbec hodně lítalo. I na zápasy.

Se šestým místem v lize jste byli spokojeni, ne?

No tak samozřejmě. To nás taky dostalo do toho Interpoháru. Na podzim jsem dal ještě dalších devět gólů. Chodily na nás fantastické návštěvy. Třináct tisíc diváků, kteří i dost fandili! Na to, že tam nebyla ani jedna pořádná tribuna, to bylo výborné. Mužstvo bylo složené z lepších i horších fotbalistů, ale když se to dalo dohromady, tak z toho byl vždycky dobrý tým.

Byl Cheb coby vojenský klub protekčním klubem, který byl chráněný z vyšších míst?

Ale jo. Když jsme jeli ven, dostávali jsme politická školení. Taky se mi stalo, že mě zastavil policajt, zrovna když jsem vezl plné auto kluků. „Pane řidiči, máte zasněžené zadní okno,“ spustil na mě. „A co mám dělat? Když to odmetu, tak to mám za dvě minuty znova zasněžené,“ bránil jsem se. „Nebuďte drzý!“ Nakonec jsem se mu legitimoval, a když uviděl mou průkazku, tak zbrunátněl a zeptal se: „To je služební auto?“ – „No, asi tak něco,“ řekl jsem já. Omluvil se nám a jeli jsme dál. Tak jsme jednou využili toho, že jsme byli policajti.